

Arrest

nr. 229 620 van 29 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 juli 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor verzoeker en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2019 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn Nederlandse schoonzus (bijlage 19ter).

Op 1 juli 2019 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker en legde een bevel om het grondgebied te verlaten op.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.01.2019 werd ingediend door:

Naam: E. A.

Voornaam: I.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1996

Geboorteplaats: I.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] MECHELEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 16.01.2019 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde D. S., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 29.11.2018 te Antwerpen: uit deze gegevens blijkt niet wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde.

- 'certificat administratif de charge de famille' n°165/laaz.S.A. dd. 11.03.2019 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat de referentiepersoon betrokkene ten laste neemt: echter, niet alleen blijkt uit dit attest niet op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten (sic) hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door zijn schoonzus, ook heeft dit attest betrekking op de situatie in maart 2019, wanneer betrokkene reeds in België verbleef. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°29179/2018 dd. 07.12.2018 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de woonbelasting en de gemeentelijke belastingdiensten in het rechtsgebied van de stad Nador: echter, deze gegevens hebben betrekking op de situatie in december 2018, wanneer betrokkene reeds in België verbleef. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.03.2016, 12.03.2016, 22.04.2016, 28.06.2016, 28.10.2016 en 02.01.2019: wat betreft de geldstorting uit 2016 dient opgemerkt te worden dat deze te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging; wat betreft de geldstorting dd. 02.01.2019 dient opgemerkt te worden dat deze betrekking heeft op de situatie in België en dan ook niet relevant is in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstorting vanwege een derde aan betrokkene dd. 05.07.2016 en 30.01.2017: deze geldstorting is niet afkomstig van de referentiepersoon.

- uitkeringsattest De Voorzorg dd. 14.01.2019 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze (minstens) in de periode juni – december 2018 een invaliditeitsuitkering ontving

- uitkeringsattest De Voorzorg dd. 14.01.2019 op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij (minstens) in de periode juli – december 2018 een invaliditeitsuitkering ontving

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 23.01.2012 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 16.01.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er – gelet op de gezinssamenstelling van de referentiepersoon - niet afdoende werd aangetoond dat ze beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene bijkomend ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op wat betreft het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker inderdaad zowel de weigering van verblijf van meer dan drie maanden als het bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht, meer geen middel ontwikkelt tegen het bevel om het grondgebied te

verlaten. Bijgevolg is het beroep inderdaad onontvankelijk wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt aangenomen wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 47, 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“De aangehaalde reden voor de weigering van zijn verblijfstitel zijn niet gegrond;

Verzoeker heeft tal van documenten voorgelegd ter staving van zijn afhankelijkheidsrelatie tussen hem en de referentiepersoon Mevrouw D. S., van Nederlandse nationaliteit, zijn schoonzuster, zoals onder andere:

Diverse attesten van onvermogen in zijn land van herkomst,

Attest dat hij geen enkel beroep uitoefent in zijn land van herkomst,

Attest OCMW van de referentiepersoon

Talrijke geldstortingen van 2016 tot 2017

Diverse attesten dat hij niet onderworpen is aan de personenbelasting in zijn land van herkomst van 2014 tot 2018, enz. ...;

Volgens tegenpartij bewijst verzoeker niet op afdoende wijze ten laste te zijn van de referentiepersoon voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon;

Hij heeft tal van documenten neergelegd die het tegendeel bewijzen;

Tegenpartij motiveert niet in haar beslissing waarom de neergelegde documenten niet voldoende zijn om zijn financiële afhankelijkheidsband vast te stellen;

Hij heeft alle documenten nopens de bestaansmiddelen van de referentiepersoon neergelegd.

Tegenpartij beweert dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoende zouden zijn maar geeft geen nadere uitleg waarom!

Niets kan aan verzoeker verweten worden;

Sinds zijn aankomst in BELGIE woont hij in bij de referentiepersoon omdat hij geen huishuur kan betalen;

Al deze bewijzen zijn afdoende om aan te tonen dat hij wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon;”

Verzoeker voert aan dat hij tal van documenten heeft voorgelegd ter staving van zijn afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van zijn Nederlandse schoonzus. Hij somt er verschillende van op. Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde motiveert dat hij niet op afdoende wijze heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag om gezinshereniging, noch dat hij reeds in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker meent dat hij tal van bewijzen heeft voorgelegd om het tegendeel te bewijzen. Hij meent dat de gemachtigde heeft nagelaten te motiveren waarom de neergelegde documenten niet voldoende zijn om zijn financiële afhankelijkheid vast te stellen. Daarnaast stelt de gemachtigde dat de referentiepersoon niet voldoende bestaansmiddelen zou hebben, maar de gemachtigde zou wederom geen nadere uitleg geven waarom. Verzoeker stelt dat hij bij zijn schoonzus woont omdat hij geen huishuur kan betalen. Al de bewijzen zijn volgens verzoeker wel degelijk afdoende om aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en

feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Artikel 5 van de voormelde wet van 29 juli 1991 stelt als volgt:

“Dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren.”

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1°[...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoeker heeft terecht vastgesteld dat de gemachtigde het verblijf aan hem weigert omdat volgens de gemachtigde niet voldaan is aan de vereiste dat verzoeker aantoonst ten laste te zijn van de Nederlandse schoonzus en omdat de schoonzus volgens de gemachtigde niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker bijkomend ten laste te nemen.

Echter, anders dan verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde wel degelijk gemotiveerd waarom de voorgelegde stukken volgens hem niet aantonen dat verzoeker ten laste is van zijn schoonzus en dit reeds van in het herkomstland.

De gemachtigde heeft in detail, met betrekking tot alle voorgelegde stukken, gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat het stuk geen afdoende bewijswaarde kan toegekend worden om het ten laste zijn in het herkomstland en nu aan te tonen. De gemachtigde gaat daarbij in op elk stuk, zijnde het “certificat administratif de charge de famille” van 11 maart 2019, het “attestation de non-imposition à la TH-TSC” van 7 december 2018, de bewijzen van geldstortingen in 2016, 2017 en 2019 en de uitkeringsattesten van de Voorzorg zowel voor de referentiepersoon als haar echtgenoot van 14 januari 2019. Een eenvoudige lezing van de hierboven weergegeven bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat de gemachtigde wel gemotiveerd heeft.

Ook waarom de gemachtigde van oordeel is dat de referentiepersoon niet voldoende bestaansmiddelen heeft, blijkt uit eenvoudige lezing in de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft er enerzijds op gewezen dat de referentiepersoon en haar echtgenoot minstens in de periode juni-december 2018 een invaliditeitsuitkering ontvingen en de gemachtigde heeft gesteld dat de gezinssamenstelling van de referentiepersoon aan de basis ligt van zijn overtuiging dat er niet voldoende bestaansmiddelen zijn om verzoeker nog bijkomend ten laste te nemen. Er is dus, anders dan verzoeker voorhoudt, wederom wel een uitleg waarom de bestaansmiddelen onvoldoende worden geacht.

Evenmin is in casu sprake van enige hoogdringendheid waardoor de gemachtigde in zijn formele motiveringsplicht zou tekort geschoten zijn.

Waar verzoeker eenvoudig stelt dat alle bewijzen en het feit dat hij geen huishuur kan betalen wel afdoende zijn om aan te tonen dat hij wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon blijkt dat hij het inhoudelijk niet eens is met de conclusie van de gemachtigde. Hiermee doelt verzoeker veeleer op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker kan geen schending aantonen van de materiële motiveringsplicht door gewoon te stellen niet akkoord te gaan met de conclusie van de gemachtigde en het tegenovergestelde te poneren. Het kwam hem toe in een concreet betoog uiteen te zetten dat de gemachtigde zou uitgegaan zijn van onjuiste feitelijke gegevens, of zou overgegaan zijn tot een incorrecte beoordeling ervan of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 of 5 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het middel is wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES